

med Hensyn til den bekendte Spillerumsbestemmelse, at der kunde saamænd Bryggerierne være ganske rolige, de kunde være ganske overbeviste om, at de kunde stole paa vor overordentlige humane og facile Ølkontrol, den vilde tage alt muligt Hensyn dertil — der var ikke Tale om, at man vilde falde over Bryggerierne, fordi der forefaldt smaa Afvigelser. For det første tror jeg nu, at den højtærede Finansminister noget har misforstaaet hele denne Sag. Der er slet ikke Tale om, at man fra Bryggeriernes Side vil erhverve nogen Fordel. Der er kun Tale om det ene simple, at naar en Mand køber 100 l, skal han have 100 l. Naar en Mand køber og betaler for 100 l, skal han ikke have 97. Det kunde jo ogsaa gøres paa den Maade, at Bryggerierne beregnede Prisen efter 97 l, men det er dog i alt Fald, hvad jeg vil kalde en højst akavet Maade at gaa frem paa. Men naar den højtærede Minister saa siger: Lad os ikke tage den Historie saa nøje, man kan saa udmærket godt fra Erhvervenes Side stole paa vor humane og facile Ølkontrol, vil jeg dertil svare den højtærede Minister: Nej, vi stole ikke paa Skatteautoriteterne over en Dørtærskel. Det, vi ønske, og som er Folketingets Pligt, er at sørge for, at Autoriteterne i den Slags Forhold ikke faa mere Myndighed end højst nødvendigt, og at afgrænse den med klare og distinkte Bestemmelser i Loven, saa at ikke nogen som helst Borger overleveres til Skatteautoriteternes lunefulde Forgodtbefindende. Man skulde tro, naar man hørte den højtærede Finansminister sige „Facilitet“, at det var Skatteautoriteternes, Skatteadministrationens ledende Princip. Nu er det imidlertid saa, at den øverste Administration, nemlig Generaltolddirektøren, i en Afhandling, som han i 1910 har skrevet i Ugeskrift for Retsvæsen udtrykkelig har gjort sig til Talsmand for den stik modsatte Opfattelse. Der hændte dette i December 1909, at Højesteret kasserede Generaldirektoratets Afgørelse med Hensyn til Stempling af en Livsforsikringspolice. Nu vil man forstaa, at dette krænkede Generaldirektøren i allerhøjeste Grad. Naar man selv er fuldt og fast overbevist om, at der er ingen ved Siden af og ingen over en, kan man forstaa, hvor højst ubehagelig berørt han maatte føle sig over at maatte bøje sig for Højesteret. Han er jo en Slags Overminister, i alt Fald i Forhold til Udenrigsministeren er han bleven kaldt Overministeren, der besørger Landets Udenrigspolitik i den højere Stil. Han er ligesom Hakon Jarl,

han skal passe paa os alle sammen, være, hvor det rigtigt kniber, har saa grumme meget i sit Hoved. Som Følge deraf kan man tænke sig, at det har krænket ham i hans inderste Hjerte, at vort Lands Højesteret virkelig vover at kassere en Afgørelse, som Generaldirektør Rubin havde truffet. Og hvad mere er, han havde der brudt med en tidligere Praksis og havde truffet en ny Afgørelse, og saa gaar Højesteret hen og kasserer den. Det kunde han paa ingen Maade lade sidde paa sig. Han har derfor ladet Højesteret vide, at det var en højst uretfærdig Dom, og at den vidnede om ganske umoderne Forestillinger. Højesteret havde netop stillet sig paa det Standpunkt, at „Borgeren overfor Staten staar som den, der skal lide noget, og han skal da ikke lide ud over det haardt nødvendige. Hvis to Borgere procedere, træffes Afgørelsen efter, hvad man med lige Ret og Billighed overfor begge kan faa ud af skriftlige eller mundtlige Aftaler; er Staten den ene Part, opfatter Domstolene — i Parentes Højesteret — sig som Borgerens Beskytter overfor Statens mulige „Overgreb.“ Ja, det tør jeg sige er en overordentlig sund og fortræffelig Maade at tage Sagen paa fra Højesterets Side. Det er netop den Maade, hvorpaa Friheden lige fra den angelsaksiske Friheds Skabelse er bygget op, at Domstolene ere Borgerens Værn overfor Statsmagtens Overgreb, og at de, saa snart der er Tale om Tvivl, give Borgerne Ret overfor Staten. Jeg tør sige, at det hænger atter sammen med de Betragtninger, hvormed det moderne europæiske Demokrati efter engelsk Mønster er vokset op. Jeg vil endog vove den Sætning, at selv om Rigsdagen forsvandt, vil den borgerlige Frihed, saa længe et Land har uafhængige, modige Domstole, være vel skyttet i et saadant Land. Nu er det saa heldigt her i Landet, at vi have en Højesteret, der staar paa den gamle gode engelske Tradition, at den siger, at saa snart der overhovedet er Tvivl, er det Borgeren, der har Ret, og Staten, der har Uret, Staten som den mægtige, i Forhold til Borgerne i Grunden almægtige, skal kunne bevise til Punkt og Prikke, den skal i overvældende Grad bevise, at den har Ret for overhovedet at faa Ret, Borgeren skal beskyttes. Heroverfor siger Generaldirektør Rubin: Det er denne Betragtning, der skaber Forvirring. Efter mit Skøn hviler hele denne Betragtning paa „umoderne Forestillinger“. Højesteret har her skabt „en dualistisk Moral, der ikke blot er